

THE LIBRARY - THE UNIVERSITY OF TORONTO

התהפכות מחוך הרגל

לא כל נהג נהנה מכך שהוא מוצא את תוכניתו כשולגיה כלפי מעלה. לא כל הססן החורף בתוכניתו כחשש בכל יום. מקצועו — נהג מבזנים של בית החרושת החייצר את הפולקמוואגן, ועליו לבדוק את חזקת הנג והשילוח, וזאת עושה זאת ריי.

המלכוכ הצמא

כאשר חלל קשר המלפון בביתו של הנכדת גרין פסטרלאנד (אנגליה) לפעול בצורת הקינה היא חקשורה עם חרדא, הפקיד יעק לא לשפוף כסה. למרים של קים על הכבל התחפרקש החובר את מכשיריה לקר החקבי, חשברי שהוא מולצין, אבל נסתה להשקט את המלפון והחבר ל שחוא צדק. — היא ספרה. ואז היא משקה את המלפון בקביעות ותחלה נעלמה.

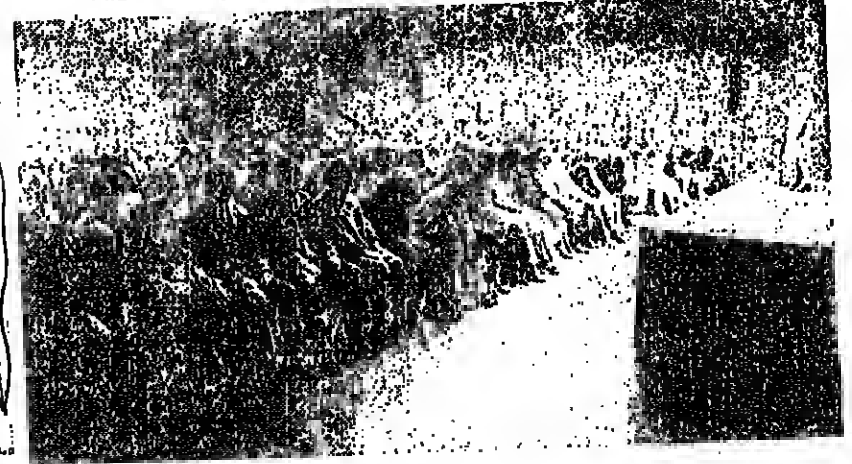
הגדרה

מדברי מרצה בבגט לבטית התעבורה: הלוי רגל הוא אמצעי תעבורה שבו יש זווית מוחלטת בין חלקי התנועה.

השינה היוצרת

השול ישר, זה אינו מפרט למרצה. עליה לעמוד את שונותיה לישון! אלה הן הקוראים שהם קשישיו בזיוה חתפת ודאי זכרית את הוראה השכיח של מלון היושב על דוכנו, נוחה לווס עיע שיכרו את כרכונו (החוויות של הימים והחם), והוא שקוע בחוך עצמו, נים ולא יט, ספק שווע רואה, ספק כי טולו אתר. ופא טבבים ברלינאי בשט חיינדי שולץ שט לב לחופיה זו והגיע לחסקנה שלפ ני חשה עטין היענוה טצוית, הוא פי תת את השיטה וראה שאפשר ללמוד כי צד להפנס את טצונו לוספרות רצויות כגון וניט טודף אכילה (ושוות), טישון טי גריות תופר, עצבנות ופחדים. כינס נפוצה השיטה בנרוניה וארצות אחרות, בקורסים (ראה תצלום) מלמדים ונוותים לדבר את התניכים, לישון באופן פרודוקטיבי — חוך היפוט טצמי.

בדק ב"ב

חך צחצוח ביתו של החלון האחר של אן האריר, בת ה-7, תבוקסמוב (אנגליה), למראח התצוגה הטירנית של זיח הכית החסופתה, קרח אטון — כך של הטבבים, שחקי משע עם החלון כשהילדה לא חשניתה בכך ובביחור נשאר חור רציני חשיני הכלב. איש החברה, למניעת צער בעלי חיים הועקם לתקום ומצא חרופה למכה, ותיקן את החלון בעזרת אגד סדבק, על אף הפצע זכה החלון של אן בפרס הראשון בתערוכה.

קורבנות האלכוהול

דירקוב מיהוד בנינו שנשרד במלוריה (ארה"ב) חסתיים בצורה סדאנית — כאשר נפטר יומיים לאחר חרדא. שני תניצים ואלטר וירי (39) ויריב בן 32 יוגין קול נלחמו זה כזה בעזרת כוסות מלאות גין שלם שחם, חוך חרד קרבנם שחם כליסר גין לשעת שניהם לקו בחרעלה אלכוהול. כאשר שחם בעל חבאר בו נערך חקרב את חרדשה המעציבה לקח בחקקי לב — ונפטר אף הוא, אילו רק נשארו נאחיים למסורת, נלחמו באנדרחים, חלל ויח מסורתיים בכי טוב.

נקמת הבחור הועצער

במיתון המלומי בקיקסטריל (מדינה יסיה — ארה"ב) חפרסמח מודעת בדרכ על נישואין, לתלהמת הקוראים כתוב ויח בטופח, אכאן החפלה למעט נשמה וחחון. חחבר ש, שגיאוי וו חבנים חסדר, שחקר לשעבר מחמוריה של חכלה.

פאטריק וילסון

[illegible][illegible]

ובל ב'13 באוקטובר, כאשר, "פראגדה" פירס, כהרונל, עם הלהל, לא העיר עריין רב, כי וזה תוספת העיבור האחרונה של ניקיטה סטלין. ליחור דיוק, התיבבר הלה סימנים, אלא שהם נעלמו מעינס הבחנת של בל "האמבליס" "המבליס יפנס כלילוח הפעי- ער עינו כסדר הפעשה של המנהיגים הסובייטיים על בכיור הארומה.

[illegible]

אחרי זה חגגו למוקדבאב למקור רשמי נשיא קובה
היה דוריסטוס. את פני מרדס בנמל תחנתה אנסטוס
היה דוריסטוס. חביב בנאמס על שמתחיל שיש
במקור חתולה דמות — ידענו, נקטתה סביריני
נציב: התאמת לקשט הירושלמאי, הדיסט, סביריני
על דומה אף נאמנו חלאל של דוריסטוס, לרבות הכעת
היה לנשיאם של תורשטוב — אר הנימט והירושלמאי
היחול לבח ער בדי מלוק משאלתו על נשיא קובה
למוקדבאב על פני הנהגתו של תורשטוב — אף לא
העשנום על מחרה.

"א'יבד את הצפון"

ידיד אחד הופעת הייתה בלונדון איבנינג
התל התחבים העשרים במסבוקים בנסיעות לאמה
תלם מה שעות, את אשר התעשרות המעמלות
נסביות. הסמן הודאי ראשון היה -
הפתח של "איוסטיה" (שוליו עתידים) ב-15
בסבוק. וסקן שלו שעות נוספות המאדור,
לואיס הקדים את הריחות עליו: תחילה התל
שם את המחנה של הדישעים מן המבנה כביד האדמה.
המחנה למעבר הדיעות האדמוניות, המרומות,
בכר הדחה של הדישעים בזכרם מנסתים.

קידה וטרנסקסית ברור, כי בשנתיים האחרונות
 יגו תעצער על הסוד מעמד של יוקרה סדייכ.
 ה השמל או סומים לכר אסילו באבי ובקי.
 כ-17 באפריל 1964 צויין לו הולדתו ה-70 של
 יוב. כהרמנה זו שגר לו הועד המרכזי איגרת
 תומה ע"י כל חברי נשיאות המסלג, בה נאמר
 תאר:

[illegible]

פולחן הבינוניות

ים אל נקדים את המאוחר: אחרי חגיגות ירחי ה-70 של חרשצוב – אשר במלל המחרס ובירת ארץ תולדות ה-70 של סטאלין ב-1949 – עדיין חל כשרה לאומית חרשצוב נוסד למצ' לקסודוביה, כאונסון ברקס, בארסולוביקה ותובויטית דיווח במאמנות על כל מלת קוצחא על כל משטו ותנועות.

[illegible][illegible]

אולם ככל שתכניעה היחה מפתיעה, לא מצעה התפתעה
תוכרי והערה המוכיכה לתמוך בה, תרשצור ודעה, שכל לא
לדעת עוד בכלי התקשורת תסוכייטים אלא תורמגוניה
ידועה, ובם א, לנציג, הוא נמחק כמעט כליל מן
היסטוריה תסוכייטית תרשמית ותחלה תקופת ברויציג—
שיש מי שהגרדי אותה, כתקופת פולחן חביב—
והיא

במלים אחרות, הם נזחו את כל אותם דברים, שיהיו
חגיגה סרטיבית חרשית — על אף כל מברעותי,
לא אף קוטר עקבתו ועל אף הסחירות באישיותו, וכפועל
בהצלחת החיובית של בני אדם באורים, כמו שנים
דום את חתירה המכניסות בקיון חרש, לקראת תיוח
למנית ובארת חרש.

مكتبة ابن القيم

יום אחד נחת קיסום את הרלה, ואנר ינצטוטף מנימה כדי שלא נוכל לראות מה נעשת בחצר. הוא השאיר את הרלה פחותה למשך כרבע שעה כדי שהתור יתאזר.

הצלב האדום

272.74 המספרים באים מה קורתו תלא אין זה יום של תפסורה. עד כה התפסרה אחת לחודש ובסביבות ה-16. עד היום גולתנו בביקצצה פסרים. הפעם תערים בדיהם. שני המספרים הם בחורים עליונים, שהתלוצצו עימנו ללא הרף, וכצלי מקצוע טובים. היינו מחבירים בינינו לבין עצמנו שכדאי לקחת אותם איתנו, כדי לתת דוגמה למפרי צה"ל. אחד מהם אי שחקן, ששייך עם אחר מאיתנו. הם נילחו וסיפרו אותנו, אנו עורכים בפעם המיידית עיבמה, הערבת מצבי, תעריפים מנחשים מטטרים באריות: עוד שיפור במספרת השיפורים ההדרגתיים, ואילו תרבו טוען ש,הפעם כבר באמת משוט מוכרת לקרות" או ש,הצלב האדום" מניע או שהולכים יור הבית, כדמוני אני בכד רואה את מעגל הילופי השביים בנסבל הצפוני.

למחרת היום, בבוקר, מוציאים אותנו החוצה, להצר, כשאנו עם המנים לקיר, הם משליכים את חפצנו אל מחוץ לתא. לראשונה ראינו את החצר בהשק השחור אינו מלבש עי הראש.

הוצר מרובות, 40x40 מטר, סביבה קירות וכקצה השמאלי וחרחוק מאיתנו — מסבט, אורי ערבים חופש אחרון לפני שיוצאים מפה? אולם הדרך בה מחנה העניין — אינה עושה רושם כזה. עד כמה שובור קיבלנו באותו יום פסרים ונוו צפריים אחר לכולם. מכניסים מהדגים לתא. עד עתה ישנו על הרצפה, את שבעת המסורים שבינינו מעבירים לתא השכן. אנו נפרדים מהם כאילו הם יוצאים לגולה, הביתה כנראה עדיין לא הולכים, אך אולי הפעם זה בכל זאת, "הצלב האדום"?

יום שישי, 1.3.74. שעה בוקר מוקדמת, במביבות ארבע, קמיוס נכנס לפתע בשתא בגובה מרומה.

יאללה קוט, התלכשו, חפרו את הדרך, חוררו את הכבשים מהקירות והיו נבונים. הצלב האדום יבוא לבקר אותם חיוס.

התפסורה של שמחה בלילה. סוף סוף, מה וישם חבירה מתחבקים. לאחר ים של ניושים וציפורים בא היום הגדול. קסיום מכניס לתא ארחת-בוקר מוקדמת. טוור, לפני בוקר, הצלב האדום, אנו זוכים לפיתוח יבשות ולכמה זיחים בלבד. ניקינו את השמיכות וסידרנו אותן על המורנים כדי שפסוס יקצו. מתחילה תציית מרי פעם קצין כורי בעל דרגה גבוהה מצין לתא, כדי לראות אם אנו ערבים וטסודיים כיאות. אולי תחשש מביקורת? שעה הצהרית, הרלת מפתחת. מוציאים אותנו. במרבו החצר שולחן וליקו ניצבים שולשה אירטאים. לראות אם אירטאי בין בחלי הבלא — הית זה הרבה מאד. בחור קור אימים רוח עזת אך אינו מכניס לשוכ לתא, כיוון שסוף סוף מרשים לנו להתחבב חופשים בחצר. והעיקר — הצלב האדום" סה

בקיץ תשור בים

האחראי ביקש שנחאסף הורדו באנגליה שום הם וציני, "הצלב האדום" בסדרות צלם-טליויות מסתובב בינינו כל אחר מאיתנו משתולל, לזה, כנס" לתחנת ולחידאות מאושש, כדי שכן יואת בכית ודינע בכך את הקרובים.

האחראי — הלשיק, בעל וקן מנסות, איש בגיל חמישים, שאלו לרוב מנינו בבשרות ובדרישות, לידו ניצב — פיר, צעיר כבן עשרים וחמש, שעיניו שוחזרו גם על מסורס. הוא לא הסתיר את התפעלותו מהממלא הגבוה שלנו ושמן שאלו היה במקומנו — היה בדראון המצוי השלישי — פיליס, בן עשרים, חביב שוחח בציון והשתכל כל יכולת. עימו תחלמתי מלים על הקיבוץ ועל התנודות והמסות.

מסביר שמכתיבים רבים ממהימים לנו, אנשי תצלב האדום" מודיעים לנו מה וקן וכיוצא בבושים, ואילו אנו מציגים את תביעותינו: אפשרות לבקור ולקבל מכתבים, וזה לשלל בחצר, ויש שנינים שמעולם לא ביקר בכלל, משקמים לאלו חוקים לתא. ועוד ועוד. לא לבד שאלותיו ויד לתם תשובות מספקות, נאלץ, שעה הערב שלנו, ניסת לנחש מהם על הענשה בארץ, אך הם התבדו שנגשאים אלה אסור לתם לרוב — המורים היו אומנם בששת, אך לא התערבו או תעצו בינינו לבין, "הצלב האדום" קיבלו באחת חודשונה גם סטיגיות סודיות. כל אחד מאיתנו מילא, כריסם שובי של הצלב האדום" ובין יור המרשים ציין בעיגול את מצב בריאותו.

למחרת כשעה חצי חורגו לתא מפרדים מאד. שוב ישבנו לתערך הערכות ולנחש ניושים. התחלת לחשוש, בטהור, תצלב ונאדום" בכך ביקר אצלנו. שמוחיו ידועים. מעתה לא נותר לנו אלא להצטנן לשחרור המצחול.

וסן מה לסני בוא, "הצלב האדום" סילקו המורים את חדריו מהתא השכן והצביחו למקום אחר. על אנשי ותא השני, עימם שעה חדרון, אסרו לספר ל"צלב האדום" שהיה עימם באת עוד מישות.

הוציאו את הסיר...

5.3.74, מורים, הגנונו אותו בערב של שירים, בדיחות ובקרי וקטורים. אחי הכותרים היה מוז קת את המורים. חלק מהמקומיים פוסס בנו ומי האר את עמדתם ומצבם של החבריה שעה שח"ר, ערסי מתעלל בהם.

אל המורים ערבי חביבור נכנס אלמנט בוסף — התגששויות של נגות באמצע חדרו, על חפצי רונים, לקר צחלה רבה, החחיים עם הסחורים לעש חופשיים יותר, לא רלבנו כלום. כחול עזר: נעם אתה ורעש אתה כה רב עד שהסחורים נכנסו פנימה בנפח בנו, אולם מפתח כבר לא הורגשו כל כך.

רעם לו חלילית של פיסת שרית סטנה בצחלה פיה הכיס צד, ותא בול לו את חפשי השחרות בכל לשון של אהוד, שותחילת חופשנו אצור ולא תיפול ליד החורים. כעבור כמה ימים חסס ז, "הצלב האדום" אצור ונאלץ למה וזה (המשך בעמוד 23)

המשך סיפורו של משה מנחם שנשבה במוצב החרמון

הצלב האדום בא

זו למחנה מגילה גבוה, היינו מיישרים אותה, מאחזים את קרעיה, אולם כדרך כלל, לאחר הגיוס" היה מחבור לרוב שאלה אינם אלא קטעי פירסומה, או מידחים למיניהם. לחובבי המספרת שבינינו נתגלגלה פיתח עיתון מעניינת למדי בה פוסד שסושקש מכנס למולין ולהולנד העלחת רכה במשחקי אליפות העולם בכדורגל.

החברה שאלו את עצמם: מה למולין ולאליפות העולם? היו שנזכרו שהיה עליה לשחק נבר אנגליה, ומבאן המסקנה המרעישת שאנגליה כנראה המסידה והוצאה מהשחקים.

יגאל ולייבו חוזרים

חושבים חודשים באו לתא — הכינים. מעתה מצאנו עיסוק חדש — התברית עומדים שעה ארוכות מתחת למגורה הדולקת והולכים כינים מהבגדים. הכינים הוצתו לניינים כהתאם למש" קלן כינה גדולה — "אורטוב", ביונית — "ניס", קטנה — "טופטופ"...

ביקשנו מהחורבש שירפם את התא. מוכן שוכנו לחשובה הרגילה: "בוקרה", לבסוף בכל זאת תוא רוס, אך הכינים לא ויתרו עלינו.

התאורנו לבכיסת לבנים ושאר חלקי ביגוד מבר, היינו מבכיסים בשירותים, אך הכינה — היכן מייכשים? גילינו סח ושמם חודים בקי בעומק של כמה מ"מ, בהם הקענו סכסו עץ שהורדנו סארגו העיר ועליהם הלינו את הכינים.

מאחר יותר היברנו למקלות חודים שפרמנו שסיכות. בשל הצפיפות היו יובחים לא מעטים לבי מקומות להליית הכינים.

בתקופה מאוחרת יותר היו הסוירים מביאים אלינו סיר עם סים חמים (מילח"ה לכביסות 24.2.74). תולת נחתה ובכניס אלינו את יגאל ולייבו על צידם. שמחה ותחורשות רבת טפיתיה על הכתף. הם מספרים מה עבר עליהם. טיששו מתחבריה סיסר ללכוכ שחאור החקיקים שאל אותו מהם אם לייבו גשוי ואם יש לו ידיים. לאחר שהשיב בחיוב העיד וחקר:

הצל שהוא מת... אסנו לא האמנו אך חייב-שהוא נהגב חסמק. נחמ לייבו איננו. מעתה אנו 37 חבריה באת לייבו סיסר שהבננו בשעות לים אחר בלבד. אל הא חפשיים, וסיסר די בכלל דשבים כעשרים טישים, רבר שאימא את רברי עידה ניטיו לסחוט מסני ידיעות שמעם סחטישים. תוא סיסר שמסומים רבים גמלו ושארקיי שרון צלה את התעלה וכבש שסח כלשוו בעבר השני.

MESSAGE - الرسالة

Family news of a strictly personal nature — Please write very legibly

أخبار عائلية فقط - الرجاء الكتابة بفتح واضح جدا

Date 31.3.74 التاريخ

האבא שלי בריא וטוב. האמא שלי גם כן. כל המשפחה טובה. אנחנו חושבים לנסוע בקיץ הבא לים המלח. אנחנו מאוד אוהבים אתכם ונחכה לכם בחזרה. אהבה גדולה, משה.

ביקור הצלב האדום. ראשון משמאל — משה מנחם

ה-21 בינואר, של החל יורד, חרב שהביגור הגיע בזמן, לבשנו עלינו את כל מה שקיבלנו. פתיח של חדרו דרך שני החלונות הקטנים, שחסרה בהם חבוכיות, ומחלולן הגורל יורר שגם בו חוככית חיתה פגומה. השלג ירד באמישה ימים, ביום הראשון או השני לא נלכדנו למקלחת. שמחנו, אולי הרוחנו שבונו ו אולם כעבור יומיים בכל זאת הוצאנו להתקלח. למרבה השמחה עברה המקלחת כשילום.

באותה עת חפרו האחראי עלינו היה חלפון, שמו בא לו ביוון שעבר בסוהר-מחליק, חלפון היה סוב מאנטיכוס וחתיים אלינו בהרגוה. בניגוד ל"בוקר", שמר על דיסטאנס ושוב סודר חוש (שהחליף את חלפון). לגבי שמו דומה שאין ספקות — קסיום (למי המערכון הידוע של "הגשש החיוור"). קסיום נכנס בערב ושאל את מוסה:

"מתי אתם רוצים את ארוחת הערב".

נדהמנו מעצם השאלה, עד כי נאלמנו דום. ממתי זה שואלים אסירים שאלות מעין אלה? עם הצגת השאלה — וכבר מתרגע הראשון — יצר לגבינו רושם טוב ואכן תחכר שחא באמת משהו מיותר. קסיום היה חשוב שבמהריים: בחור יפה, בעל גוף והתנהגות שקטה ומאוסקה.

מבבנו חלך והשתפר. המכות מקלחות ססכו כמעט מוסית. מעתה יכולנו להחלעג מקלחת חמה ונעימה במקלחת דינו לפעמים מוצאים דברים מועילים, למשל: קש לנקייה בלים, שער או מוכנו בחתיכות-בר.

כיתה של פיסת עיתון

יום אחד הגיעה לידנו פיסת עיתון ערבי, עטור עליה בעל מציאה גדולה. התבררתי תשוב שחור עיתון ישן, עוד מלמדי הסתלמה. לפתתי אותו ליד, מהם בכת, כדי להציץ בו. לסתע אני מגלה רברים מעניינים לגבי (למדתי שנה ערבית בבער-הביבית). היתה זו פיסת עיתון שכללה חשני מאמר, בהוכן העניינים" של שברעון וכבד: "כבוד הגשש מקבל את פני הנרי קיסטוב". האות האחרונה חסרה, לא הית פסס לגבי תות האיש, ובכן, אשתי-המדיניות הנרי קיסטובך סוף סוף נכנס לתמונה. ציפינו להתעוררות עור מתי תחללת.

ובחזרה: השגיה חכריות: "הצבא הנאמני מכי קי, בקי ברי... כיוון שהחליק, האתר, שמעבר למקו היה חסר — לא ידענו אם הערבים מכניס חתומון למרות הסקסון, דיסוליה" אותו ידעה זו, כיוון ששיערנו שאלן-בקי ברי-לב מוזרוב וקראי" (המנוח אלה היטש תחילת את חתבריה, שסבורי כי המאמר פוסס בהקמת ההדריאה מצרים-לוב שנכשלה). בכחבה סופר על עידת שלום בוצמה העומדת להחנכס בקרוב נאמר עוד מאסר וסאדאט נעשנו ותאמנו, איסטרסיה מדיניות, ומסור תגחיל לשי-החתך המצרי איסמעיל מאומי — כיצד לפעול ואלו האחרון שלא איגרו: לשגרירי רוסיה, לנציגי אריתריה במצרים ולסוכנים האיים, לגבי חללשותיהם של שני תנשיאים. בסוף התאמר סופר שעתידנו מצרים קרענו בכרכה את אסר, כפינים, ש,הצבא, חסוד: ניסח את אגדת ישראל הכלתי-מנוצחת" לקלישהא זו החיחסנו בסיקסוק, כיוון שידענו שכל נובב הם נהגים לחסוך לפיל, אך דבר וישרת השלום גרים למראי שלנו שידענו מעלה מעלה.

תחינושים וחתימורים לגבי ניוסס ותחורור הקרוב שוב סתרון נביא אחי בעל-ראות הפליא: כיצד זה שמוסר להחנכס ידית-חלום: אילו, "הצלב האדום" עדיין לא ביקר אצלנו? מאן כל סיסטת של עיתון שנתגלגלה לידנו — היינו מתחיקסים אליה בריאת-כבוד, כאילו היתה

שבמ הקנאים

חשה טלמון צילם שלמה סתר

השבתה של יגאל (85) אינו איש דברים. את סמל יגאל חולל לראות עם עלות השחר פופס במחיר רות של חלק צעיר מסיכונא. הפגישה אל הסתנה. — מולך שלוש קים בשם ברח. בעתה אין הוא מותר. וגומע כמד מעמים את אורכם של הסתנה בשותה וחור אל ביתה.

יגאל — שומר עלי אורכה. בו 19 היה המטולאק שעה שהגיע בדהרה עם שניים מחבריו להתיישב בינואר 1911 במרחצבה.

ספורי גבורותיו של השומר הצעיר יגאל שטסו בכל רחבי הארץ. מעשי הגבורה של יגאל שהבריח יחידי 9 שודדים שחשפו את מרחביה והרג אחוז מהם — עורר את השתאותם של הערבים שנחג עד אז לזולל בסתם של יהודים.

לימים יספור כי כל כדור שנורה לעברו יגאל נעצר בחצי חדר. הכיכוד השאלו וכבו. יגאל היה קולע בכדור שנורה לעברו וכך צצה את מעונו.

יגאל נתמנה אותה דמות של שומר אותה תגה. שחשט. אנשים חמל מעשים בדברים. אך נמשכים מעצם טבעם למעשים הנעוצים. מסוגלים להקלם בארץ. ללמוד מנהיגיה לחיות עם תושביה הערבים. ללחם בתם בשעת הצורך ולחיות איתם. לדעת את דרכיהם. להיות חכמים בדרכיהם וחכמים יותר.

מימין: צלאל היום (רביעי מימין בשורת הראשונה — אז) למטה: מימין — מראשית ימי השמירה במושבות השומרון — צבי בקר, אסתר בקר, מנדל פורטגלי. משמאל — אסתר בקר היום

כפר גלעד, משאח נפשו של הקיצוניים ב.השומר, שלחמו על יישוב הספר והגליל.

לאחר מותו יקראו למקום על שם מנחיים הנערץ ישראל גלעדי, הסוציאליסט היחפן, שהיה מהלך בארץ לאורכה ולרוחבה. כך ביר קש להתרגל אל האדמה ולחיות קרוב אליה. היה מוסע על קרצים, על סלעים, בחורף, בקיץ, כשרגל ליו יחפות.

הבורה הקנאים שנאחזו בכפר גלעדי מגיעה לריבאחים על גודלה של הקבוצה או על גורל הספרייה שבמקום. נאמנים הם עם מוות. כשהחליטו לגרש את אלכסנדר וייד, המחבורה הרגשו מן כפרי גלעדי. הגיה וייד את ילדיו בחור תלמי השדה של הכפר ואמר: לא אוכל!

הם לא יתנו ממש כשם שהם נוקשים כלפי חברים אלכסנדר וייד, כך גם גילו קשיחות כלפי עצמם.

היתה בהם צמידות שגועות למטרה. וכך הלך השומר וזרד מוש והסגר את עצמו ליד התורכים (דבר שנחשב כחלייה בשותה) כדי למנוע את מאסר חבריו.

שאלת אסתר את אחותה שפרה צבי בקר, עד חכירי אותו. הוא עליו לפעמים ול עינים רציני מאוד. בחור טוב.

הגיעה שרה. האחות השלישית. עכשיו הן כבר שש בחורות בחוות: שלוש האחיות שטרמן, שתי האחיות בקר — קיילה, צמורה ומניה.

נתישבו אצל מניה ודנו בתסקיניה של האשה בחבי רה החדשה. אמרה מניה:

האשה צריכה לעסוק בכל העבודות כגבר.

אמרה צמורה: נכון. חבת ונפנה לקראונה.

הכל הסכימו עימה. הן רוצות לעבוד כגבריות. למח רת החייבנו בלשכתו של קראונה ואמר:

אנו רוצות לעבוד בשדה.

מה תעשו?

נחרוש.

אסתר הגיעה לסגירה ב-1907 אל מקום בו חיו גברים צעירים. נאים וחסונים ולהם חמש נשים. השמועה על בוא ה"דיליגנס" ובתוכו צעירה יפהפיה — משטח חיש מהר. והבחורים יצאו לקראתה בשירה ליד השער לפחו מתאים אותה יקיים חוקות והציבות על האדמה. חברה. — אמר הקול הבוסת. שנשמע לה כנעים. את עומדת על אדמת סגירה.

מי הוא אותו בחור. עליה שחוריו אותי מהעגלה?

הוועד הראשון של "השומר": ישראל גלעדי, ישראל שוחט, מנדל פורטגלי

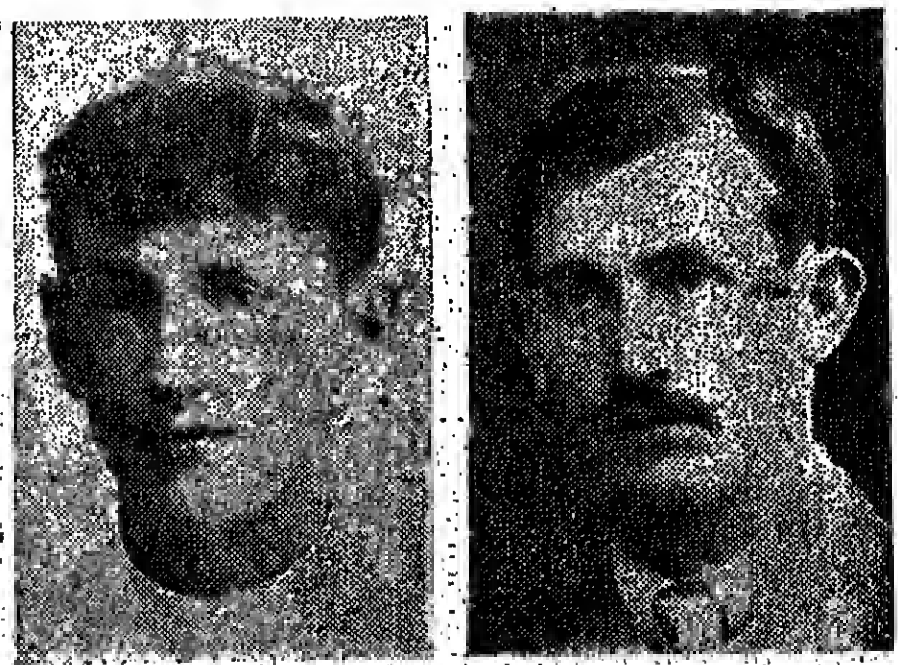
יוסף חריט (באמצע) וסרדיי ונאל (משמאל). למטה: אז, למעלה: היום מימין — רחל ינאית בן-צבי

חיים חורושי (81) עקשן, נמר, מחורצו. חשיש מוח כבר 15 שנה. חי עם טרגיטטור בליבו ומנחל מלחמות תנועת זכר השומרים.

בו 12 חניך ביח"ם חדוש של ישראל בליקנד במאיר-שמואל. נחום מתקרב אל שוחט וחבריו. יוצא עימם אל הגרנות. ובשעה שנקמקים בחורים הללים של איכרי מאיר-שמואל. חלומות. אגודת-השומר. יושב הוא בסיגה ושנותה בצמא את דכרו מנהיגיה.

לכשיתגבר יצטרף לשומר. ויהיה בין החולכים בראשו עד שיתיישב בכפר גלעדי וקדיש עצמו לכיבוש התולה.

סרדיי יגאל (85) אינו איש דברים. את סמל יגאל חולל לראות עם עלות השחר פופס במחיר רות של חלק צעיר מסיכונא. הפגישה אל הסתנה. — מולך שלוש קים בשם ברח. בעתה אין הוא מותר. וגומע כמד מעמים את אורכם של הסתנה בשותה וחור אל ביתה.

יגאל — שומר עלי אורכה. בו 19 היה המטולאק שעה שהגיע בדהרה עם שניים מחבריו להתיישב בינואר 1911 במרחצבה.

ספורי גבורותיו של השומר הצעיר יגאל שטסו בכל רחבי הארץ. מעשי הגבורה של יגאל שהבריח יחידי 9 שודדים שחשפו את מרחביה והרג אחוז מהם — עורר את השתאותם של הערבים שנחג עד אז לזולל בסתם של יהודים.

לימים יספור כי כל כדור שנורה לעברו יגאל נעצר בחצי חדר. הכיכוד השאלו וכבו. יגאל היה קולע בכדור שנורה לעברו וכך צצה את מעונו.

יגאל נתמנה אותה דמות של שומר אותה תגה. שחשט. אנשים חמל מעשים בדברים. אך נמשכים מעצם טבעם למעשים הנעוצים. מסוגלים להקלם בארץ. ללמוד מנהיגיה לחיות עם תושביה הערבים. ללחם בתם בשעת הצורך ולחיות איתם. לדעת את דרכיהם. להיות חכמים בדרכיהם וחכמים יותר.

**ימיו
האחרונים
של
פאבלו נרודה**

חלפה שנה מאז ההפיכה ששמה קץ למשטר הסוציאליסטי של איינדה בצ'ילה ומאז מותו של המשורר הצ'יליאני פאבלו נרוזה. נרוזה ניבא כי אכן ימות בספטמבר. הצנחתי ידיו אל הים / באור של ספטמבר, כתב באחד משיריו.

כעת זה ברצינות, אמר,
המוות ולי בראה
בי הוא שומדני, שומדני...

מאוחר יותר פסק לבר מלפגום. ואז
חמוות מגיע
בנעל ללא רגל, חליפה
ללא איש,
הוא מגיע, להתדפק בטבעת ללא אבן
וללא אצבע,
הוא מגיע לצעוק ללא פה, ללא לשון
ללא גרון...

היה זה כשעה עשר וחצי בליל יום א', ה-21 בספטמבר 1948, ספטמבר, החדר רות, היגר יקור ומינה של אורח.
ואחור איש, בחדר וטובלב, בשום ועלי" (כפי שהגדיר עצמו כ"אסטרונאוט") קצמן לחדר השקירות:
"אמרתי: „הנני" התפשטתי באור
הנצחית ידי אל הים
וכאשר הכול היה שקוף
נותרתי שוקט חתה מני האיומה).

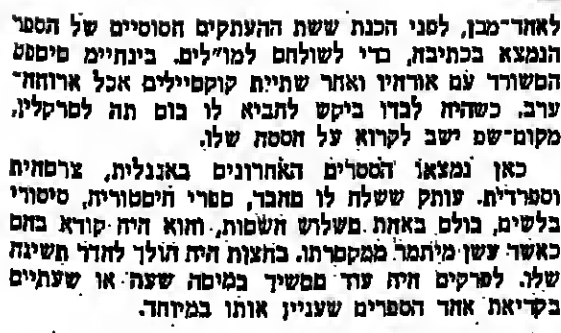
היה זה, כנאילו שקעה יבשת" (את הדברים האלה אמר דודתו עצמו על מוחו של מיסאן). ודבר איקטרינה הקבירית העניקה לו 1971 לנודדת את פרס נובל למספרות, על שירה שזכתה על איתנו טעם תהיית את שערותיה החלומות של יבשת". "למי שנבדלו" חלומותיו חלומותם בעמרו הראשון: הוא כנאילו צפת מן המות ללא אר כנבולות איקטרינה – כנאילו איקטרינה על גורל ארצות, הספר דודתו ראמון מדינה העיר: "מי שזכתה את איתנו כנאילו אנו יכול לפסקם כי השאדנית של צלילה נשיתה את כנאילו".

[illegible]

בראשית אונסס, חודש-ימים למני החסימה, בתב. אארגאדיס אנואידה, מחברת הביוגראפיה של המשורר: בשניות שניהלי עם נרדה, תא נלה דאיה בחיה של מתרת ולא סחוח – של מה שעתי לחתורש, חנה אמר: ששמת לנו סכה של חיה"ב.

[illegible]

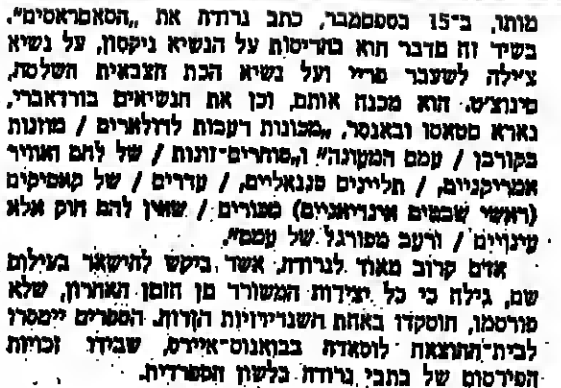
המורן ארס, שהיה במסד המשיים שנה ידלו ומכיר
בשם ששה, בילה את ארד תוים של המשרד;
אמכלו של בעד בשעה, 9 בוקר ומכיר במכר
שחובו עד למר דתו מן המסח - הוצר בכתות ורמ
מקדורות את המכרבים שדעו אילו את המר כוס את
שדעו בלחם אילו את בעגות, עש מנסה והוא לחפש
הדורו בלחם אילו את מחר השניה (אשר כל בלחם חפש
הדורו של סוף של שדעו את משפחה את בלחם ועד
השדעו המכרבים החוללים את התקן של חשק; נוסחם
במחם מכרבים את המורח חשק ומכרבים נוסחם;

[illegible]

צוהריים — ממשד, המורר אריסה — נזנח
מאלפתו. וזאת השעה שבו הגיעו ארונים לבית
הצדקה. וישתחו ויקרא בשם שנתנו להם ונזנחו להם
החפצים. ויבכבו ויגששו. וימורו בלבם (מכורו אל פני ארסה),
ויבכבו ללא קץ וידם על חפצות דעת.

ארונים חתכו גשבות בדביל צד שלוש אתו-
צוהריים, וזו חל המעשד לנותן ששם חפשו ודאיתו
עצמיתו. והוא חל המעשד ויבכבו צד צענות. ממשד:
צוהריים שלוש. חפצות שחבתי לו אל מנתה וכוהימה. וזו
החל כלל חפצות ששם שבו ארונים. חלקם צוהריים,
חלקם כלל חפצות.

במקרה זה חייתי מעתיק במכוונת את אשר כתב בגופי.

[illegible]

ב"מימי האחרונים כל דבר משך אותו והק-
יפו כאלו היה אך מחלל: סקרנותו חינה את ישראלית
בעלת אופי קומניקטיבי ופעיל, בתב המבקר והמפרוץ
לומד, ירידו והורחל עליה חילוקי הדעות המלוטשים
גיהם.

[illegible][illegible]

שמונים במדים שאף מרצו נפיתם למספרם נתינתם ותרמתם
שלא לבדוק את חדר הישינה של המשרה.
סמילדה אורושיה, אשתו, לרודרה רייס, אחותה, ניסח
למנוע מרודרה ידיעה על המרשם בארץ, אך הוא הצליח
בדיוק כלשהי למנוע על האמת. כיום א', 23:31 בספטמבר,
ומזוהים לפני התאריך שבו ציפה לנסוע למקסיקו, מת
ומשרה.

הכת הצבאית השלמה שרדמה את הטרדה הבאה:
הממשלה והועץ של צילח המאכלים על פסידו — אור
החלל המושלם — על המשרד הלאומי מכלול נרדוף,
שדש בחיבור אדמוני והכעת רוח בענו ורגשות אנוש
תגיעו למינסת האדמוני, לאחד שהוענק לו, אור בבריאלה
הממשלה, שדורא, שרובל לסרדו, היה לאחד המאכלים לאחוז
הרבונו הלאומי, מסדרים בי נציג הכת הצבאית ניגש
אל האלמנה כדי למסור לת נעושים, אך היא עירבה
לעצלה.

ביתניים כוזב זרים את ביתו של המשורר
סאטאגואה הבריד, השוכן כסדחק במה גרש' בניינים מכית'
תחוללם. נוכח שמעות רוחות אשד יתסו את המושא
הברבידי בלכותו העבא, ששמו נחרי הנגלל
תרסן ברארי, מפקד האזור ביני הנחידם, כי, לא העבא
אף לא המשתד לא ידו מעורבים במאורעות', מאפסילת
שאלמה הבריד, לאות מחאה, לאו גופה נגדית אל הכית
טרסו למחצה.

[illegible]

האלמנה, מאטילדה, היתה אישה השלישית של המשורר
הנאחז הגדולה של חייו. בהשראתה נכתב הספר, "חרוץ
קטריניטי", אשר בו שר נרדה לאהובתו נמשו בהתלבכות
קסמטאטית. הוא היה אומר: "האהבת האדונית היא המשימה
ביותר, העליונה..." בצוואת הספר: משאד לא נרדה
ורשה את הלה

מאטילדא אורדוטיא, בוז אני מוריש לך
 מה שיש לי ומת שאין לי,
 מה שהני וזיוני.
 אהבתי חייא ילד בובה
 הממאן לצאת מבין דרועותיך.
 אני משאירת לך לעד:
 את כשבילי חיותא בנינים.

בבוקרו של ח"כ 15 בספטמבר ליוו מאסילדה ולסעלא
גאמאטתים אנשים את גרודת למנחת עולמים. ההלוויה
נכבדה בחצוצות סאמפאנו אל בית-הקברות הכללי. כל
הדרך משמעת וקריאת: "קמטאניידו פאבלו גרודה, פרנסו
ואורזא א סימפּרטה!" (החבר פאבלו גרודה חי וקיים!
ותה וכלל הימפּרטה!).

לאחר שקברו בעיר בית הקברות, תוך התעלמות משמירתו והצב, שניגבו ברחוק, סרצו תולדות אל-על-אל-מכר-אל-חבא, ארשתיות הקצוצים. מולמים אל-על-אל-חבא, האמולאיות הושר תגמנון שוב, וקראו תולדותם כמות של המשרה, והקראת הנ"ל שוב בארית. בארית, הובו ונאלו דורס סר לזכב אצור. ירשתיות אלוטותם הכותות חשש כרצו בערנות. יבנו. שם של גרדת התגמנו מנית כקול המשתמש של אצור. חרש. בקיבול אלו חורבן לבקשת גרדת, בתחום המשרה, ושם, נשם ששטר באחד ששיירי, י.ח. הלחרי

גא אצור
כקצור:

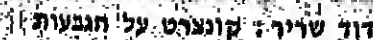
ביום מן הימים, חור — איש או אשת —
לאחר-מכן, לכשלא אחיה עוד
בקשני כאן, בקשני,
ביר אבן ואוקיינוס,
לאורו הסוער
של חסדך.

כאן בקט' בקט'
 שכן טאן אהוור בקט'
 לא קול או פה, טוור,
 כאן שוב אחית תנוח
 על חמוס, של
 ליכס-הרס,
 כאן אובר וואיסנא :
 כאן אזיל אחית אבן דעסמה.

וְהָאֵלֹהִים מֵתִים מְשֻׁרִים בְּדוֹלִים
בְּדוֹלָה אֲמִר פֶּסֶם מִשְׁוֹ עֲלֶיכֶּךָ הַסִּפּוּת שֶׁהָאֵלֹהִים
אֵלֶּה אֲנִי׃ וְהָאֵלֹהִים יָדָא אֲנִי מִשְׁוֹ הַסִּפּוּת
וְהָאֵלֹהִים מֵתִים מְשֻׁרִים בְּדוֹלִים
בְּדוֹלָה אֲמִר פֶּסֶם מִשְׁוֹ עֲלֶיכֶּךָ הַסִּפּוּת שֶׁהָאֵלֹהִים
אֵלֶּה אֲנִי׃ וְהָאֵלֹהִים יָדָא אֲנִי מִשְׁוֹ הַסִּפּוּת

[illegible][illegible]

1. The first step in the process is to identify the problem or issue that needs to be addressed. This involves gathering information and understanding the context of the problem.

מזה הנזק
התברר לישראל: "היא חברה, מרסות, טוט
נחם על כן היא רשאית להמסיד את כס

סוּמְרַמִּיָּה בֶּקֶס אִי־בִירִטְנִיָּה בֶּקֶס מִלְכֵּס
וּנְגִיד וְנִגְנִים בִּסְמִים וְכִי וְכִי רֶק מִלְכֵּס
שַׁעֲבִי חֹמֶן בִּי חִיּוֹמֶה וְחִיּוֹמֶה חִיּוֹמֶה
לֵת לִהְרִים אֶת חֶמֶשׁ שֶׁל בְּנֵי חֶמֶשׁ וְחִיּוֹ
חֵת.

